

Arrest

nr. 186 326 van 2 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat,
vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN HEDDEGHEM, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2016 in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 januari 2017 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten;

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 21.11.2016 is aangekomen in België. Op 24.11.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Tarakhel op 01.01 1996 en het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 24.11.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Noorse overheid heeft op datum van 13.12.2016 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.11.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.11.2016 dat hij ongeveer één tot anderhalve maand voor zijn aankomst in Noorwegen per auto en te voet illegaal vanaf Afghanistan naar Pakistan reisde waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Vanuit Pakistan zou betrokkene per auto en te voet illegaal naar Iran gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Iran vijftien doorbracht in een gevangenis op een onbekende plaats alvorens vanuit Iran per auto en te voet illegaal terug te keren naar Afghanistan. Dezelfde dag zou betrokkene opnieuw uit Afghanistan vertrokken zijn en per auto en te voet illegaal naar Pakistan gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen om vervolgens vanuit Pakistan per auto en te voet naar Iran te reizen. Vanuit Iran zou betrokkene één dag later per auto illegaal naar Turkije gereisd zijn en via Turkije te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Bulgarije te voet gerepatriëerd werd naar Turkije. Twee tot drie dagen later zou betrokkene illegaal vanuit Turkije terug naar Bulgarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij vier dagen later per auto en te voet illegaal naar Servië reisde. Vanuit Servië zou betrokkene illegaal per auto naar Slovenië gereisd zijn. Vanuit Slovenië zou betrokkene vervolgens illegaal per trein via Oostenrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Noorwegen aan de grens werd tegengehouden door de politie en werd meegenomen naar een politiebureau en dat er daar vingerafdrukken genomen werden en hij er asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij er een klein interview kreeg en vervolgens naar een opvangcentrum met de naam Roda gestuurd werd waar hij tien tot vijftien dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene naar een ander opvangcentrum met de naam K. gestuurd zijn waar hij drie tot drieënhalve maand verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene een sociaal huis toegewezen gekregen hebben in de stad "Prozgron waar hij tot twee dagen voor zijn aankomst in België verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen en hij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dat zijn repatriëring voorzien zou zijn op 30.11.2016. Betrokkene verklaarde dat hij twee dagen voor zijn aankomst in België vanuit Noorwegen per trein illegaal via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België reisde waar hij twee dagen voor zijn asielaanvraag in België zou zijn aangekomen. Op 24.11.2016 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Ud-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 24.11.2016 waaruit blijkt dat de Noorse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielverzoek geregistreerd hebben in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem en de verklaringen van betrokkene dat hij in Noorwegen inderdaad asiel heeft aangevraagd maar dat zijn asielaanvraag werd afgewezen en Noorwegen hem wilde repatriëren (DVZ, vraag 22) waarna hij Noorwegen verliet om naar België te reizen (DVZ, vraag 37), werd voor betrokkene op 07.12.2016 een terugnameverzoek aan de Noorse autoriteiten basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 13.12.2016 hebben de Noorse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van de bepalingen in art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van A. S. A. met geboortedatum 01.12.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou

genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslis op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar het land waar hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Noorse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Noorwegen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zijn broer gedood werd en dat recentelijk zijn oom Generaal Z. Z. vermoord werd en dat er in zijn land niemand is die hen bescherming kan geven en dat de Noren hem willen repatriëren en dat dat betekend dat ze hem naar de dood terugsturen en dat hij bij een terugkeer naar zijn land gedood zal worden en dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer. Betrokkene verklaarde verder dat de Noren niet zijn vijanden zijn maar dat ze hem willen repatriëren. Betrokkene stelt verder dat de Noren niet naar hem geluisterd hebben en dat er een negatieve beslissing werd genomen alhoewel zijn problemen de realiteit zijn in zijn land. Betrokkene stelt verder dat de Noren alles konden verifiëren en een correcte beslissing nemen maar dat ze dat niet gedaan hebben en dat hij aan de Belgische overheid een correcte beslissing neemt omdat een terugkeer naar zijn land de dood betekend (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Noorwegen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die staan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het >8nd waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen In het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn asielaanvraag werd afgewezen in Noorwegen en dat Noorwegen hem wil repatriëren naar zijn land dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat de Noren niet naar hem geluisterd hebben en zijn asielaanvraag werd afgewezen en dat de Noren alles konden verifiëren en dat wat betrokkene betreft de genomen beslissing niet correct was, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Zoals hogerop reeds werd aangehaald, impliceert het indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen Inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen» 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat zijn asielaanvraag werd afgewezen en men het hier niet mee eens is, betekend bovendien niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatisée

Inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Noorwegen dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de vraag van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen en een correcte beslissing te nemen, dient echter te worden opgemerkt dat het volgens van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen nadat zijn asielaanvraag in een andere Lid-Staat werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europe voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De door betrokkene aangehaalde redenen dat hij zijn asielaanvraag in België behandeld wil zien omdat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Noorwegen. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een venvijdering van betrokkene naar Noorwegen dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Noorwegen (Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - Norway; Amnesty International - Annual Report 2014 - The state of the world's human rights - Norway; Amnesty International - Annual Report 2014/2015 - The state of the world's human rights - Norway; Amnesty International - Annual Report 2015/2016 - The state of the world's human rights - Norway; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2014 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2015; Country Reports on Human Rights Practices for 2015 - Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2016) niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Noorwegen of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Noorwegen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn, (uit een analyse van deze verschillende rapporten) blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Daarnaast heeft het UNHCR recentelijk geen rapporter! Gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en waarbij het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Noorwegen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E., en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland

ingediend asielverzoek te behandelen. indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra insluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Noorwegen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorwegen autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Noorwegen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer te vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dat Noorwegen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.11.2016 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20) en dat zover hij weet ook geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (uvz, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling Es in het land van terugname, In casu Nootwegen Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Noorwegen, een Inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten v/orden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.11.2016 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat hij vernomen heeft dat de asielprocedure in België goed is en dat hij recht heeft op een advocaat vanaf het begin om hem te verdedigen en dat hij niet wil dat wat hem in Noorwegen overkomen is, hem opnieuw overkomt (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies In België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op was hij vernomen heeft over de Belgische asielprocedure. Aan dergelijke Informatie die men vernomen heeft en dus verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij vernomen heeft van anderen en omdat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België (e behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Nootwegen waar hij op de luchthaven van Gardermoen aan de bevoegde Noorse autoriteiten zal worden overgedragen (4)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3.2 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend ;
- Materiële motiveringsplicht ;

B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen zou toekomen. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven : (cfr. pg. 1 - 4 van de bestreden beslissing).

“ (...)

2. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “De bestreden beslissing verklaart dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. (zie pg. 4 van de bestreden beslissing).

C. Grieven

Artikel 3.2 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, stelt dat "In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend Asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis".

Artikel 3, lid 2, van verordening (EU) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de criteria van hoofdstuk III van deze verordening niet verantwoordelijk is, op grond van deze bepaling een asielerzoek kan behandelen, ook al zijn er geen omstandigheden die de toepassing van de humanitaire clausule van artikel 15 van deze verordening rechtvaardigen. Hiervoor is niet vereist dat de krachtens deze criteria verantwoordelijke lidstaat niet heeft geantwoord op een verzoek tot terugname van de betrokken asielzoeker. (HvJ (4e k.) nr. C-528/11, 30 mei 2013 (Halaf / Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In voorliggend geval is de bestreden beslissing alvorens de overdracht aan Noorwegen te vragen niet nagegaan of er gronden aanwezig zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen en heeft zij zich niet de vraag gesteld of België in de absolute onmogelijkheid is de asielaanvraag te behandelen. Zij heeft niet afdoende gemotiveerd waarom zij geen toepassing gemaakt heeft van de soevereiniteitsclausule. De bestreden beslissing heeft immers geen rekening gehouden met het de kans op een uiteindelijke repatriëring naar Afghanistan – immers kreeg verzoeker een negatieve beslissing in Noorwegen en werd zijn Asieldossier afgewezen –.

Verder wordt in Noorwegen een onnavolgbaar terugkeermodel gehanteerd voor Afghaanse vluchtelingen, hetwelk resulteert in massale deportatie.

Bijgevolg door zich enkel te baseren op de stelling dat "De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule", heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de hierboven vermelde elementen waardoor zij niet afdoend aantoont waarom zij geen toepassing gemaakt heeft van de soevereiniteitsclausule en schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 3, lid 2, van verordening nr. 604/2013/EU en de materiële motiveringplicht."

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

"A. Geschonden bepalingen

A.

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

1. De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor

de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen zou toekomen.

2. Deze beslissing is onder andere gegrond op de volgende motieven :

“ (...)”

Voor wat betreft de overdracht naar Noorwegen en de verantwoordelijkheid van Noorwegen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker dient te worden benadrukt dat Noorwegen net als België de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Noorwegen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Noorwegen is door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Verder kunnen indien nodig voorlopige maatregelen gevraagd worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (...)”.

3. Uit deze overwegingen leidt de bestreden beslissing af dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. (...) Op deze basis wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door Belgische instanties. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal worden teruggelid naar de bevoegde Noorse instanties”.

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “ Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RvV 22 november 2011 (arrest nr.

70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat luchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385))

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirschi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.). Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

D. In onderhavig geval.

Verzoeker is een Afghaanse man, die asiel wil krijgen teneinde te kunnen ontsnappen aan de situatie in Afghanistan. Verzoeker zag zijn asielaanvraag in Noorwegen afgewezen en teneinde een repatriëring te ontsnappen reisde hij door naar België in de hoop hier asiel te kunnen verkrijgen.

Verzoeker wordt naar Noorwegen verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8, 9, 10, 16 of 17 van Verordening 604/2013.

De asielaanvraag van verzoeker in België stoelt allerm minst op een vrije keuze, zoals door verweerder in de bestreden beslissing wordt geopperd. Het is de afwijzing van zijn asielaanvraag en de imminente repatriëring naar zijn thuisland die hem ertoe bewogen hebben te kiezen voor een asielaanvraag in België.

In het licht van de huidige asielpolitiek in Noorwegen kan worden aangenomen dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid zal worden gerepatriëerd naar Afghanistan. Uit verschillende bronnen blijkt namelijk dat in de praktijk slechts een klein percentage van Afghaanse vluchtelingen een vluchtelingenstatus worden toegekend. Meer zij worden in groten getale gedepoteerd. (cfr. <http://www.mo.be/reportage/oslo-kaboel-met-de-kinderen>)

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Noorwegen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Noorwegen waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan, gelet op de onderlinge verschillen in asielcentra.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt, zeker gelet op de afgewezen asielaanvraag van verzoeker.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadequate huisvestiging;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselijke behandeling.*
- (viii) folteringen*

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra in Noorwegen onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;*
- (ii) geen passende accommodatie voor Afghaanse asielzoekers;*
- (iii) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;*
- (iv) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag;*
- (v) blootstelling aan geweld in vluchtelingencentra,*
- (vi) integratieproblemen in vluchtelingonvriendelijk klimaat met specifiek terugkeermodel voor Afghaanse vluchtelingen met een grote deportatie-ratio en kleine erkennings-ratio.*
- (vii) onmogelijkheid tot sociale integratie;*
- (viii) de ontstentenis van een kosteloze Juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures;*

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde").

Voorts dient nogmaals gewezen te worden op de imminente dreiging voor verzoeker in Noorwegen voor wat betreft een terugzending naar zijn thuisland.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Noorwegen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Noorwegen te verwijzen. Indien België verzoeker naar Noorwegen verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Met betrekking tot Noorwegen is de motivering van de bestreden beslissing abstract en stereotiep. Het vertrouwensbeginsel dat Noorwegen gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus verweerder voldaan zou hebben aan zijn onderzoeksplicht conform artikel 3 EVRM.

Bijgevolg, door louter te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Noorwegen gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur.”

2.2. Gelet op hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hierna samen besproken.

Artikel 3.1. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) bepaalt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

Artikel 3.2. van de Dublin III-verordening bepaalt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 3, lid 1, van de Dublin III-verordening bepaalt dat een asielverzoek in beginsel wordt behandeld door een enkele lidstaat, namelijk de lidstaat die volgens de criteria van hoofdstuk III van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening bepaalt uitdrukkelijk dat elke lidstaat in afwijking van het gestelde in lid 1, een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen ook al is hij daartoe op grond van de door deze verordening neergelegde criteria niet verplicht (d.i. de zgn. soevereiniteitsclausule)

In het arrest van 30 mei 2013 in de zaak C-528/11 preciseerde het Hof van Justitie dat uit de bewoordingen zelf van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening (*in casu* Dublin III-verordening) blijkt dat aan de uitoefening van deze bevoegdheid geen bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Het Hof wees er op dat deze conclusie steun vindt in de voorbereidende werkzaamheden voor de verordening. Het voorstel van de Commissie [COM(2001) 447 definitief], dat tot deze verordening heeft geleid, preciseert dat de in artikel 3, lid 2, van de verordening vervatte regel is ingevoerd opdat iedere lidstaat zelfstandig uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen kan besluiten een asielerzoek te behandelen, ook al is deze lidstaat volgens de criteria van de verordening niet de verantwoordelijke lidstaat. De mogelijkheid voor een lidstaat om op grond van artikel 3, lid 2, van de Dublin II-verordening een asielerzoek zelf te behandelen blijft bestaan ook al zijn er geen omstandigheden die de toepassing van de humanitaire clausule van artikel 15 van de verordening rechtvaardigen (HvJ 30 mei 2013, C-528/11, *Halaf*, ro. 36-39) Artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening kent dus een zeer omvangrijke beoordelingsruimte aan de lidstaten toe.

Omtrent deze appreciatiebevoegdheid wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Wat betreft de vraag van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen en een correcte beslissing te nemen, dient echter te worden opgemerkt dat het volgens van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen nadat zijn asielaanvraag in een andere Lid-Staat werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De door betrokkene aangehaalde redenen dat hij zijn asielaanvraag in België behandeld wil zien omdat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Noorwegen.”

Na een onderzoek van de situatie van asielzoekers in Noorwegen, in het licht van artikel 3 van het EVRM, besluit de verwerende partij verder:

“Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.11.2016 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat hij vernomen heeft dat de asielprocedure in België goed is en dat hij recht heeft op een advocaat vanaf het begin om hem te verdedigen en dat hij niet wil dat wat hem in Noorwegen overkomen is, hem opnieuw overkomt (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op was hij vernomen heeft over de Belgische asielprocedure. Aan dergelijke informatie die men vernomen heeft en dus verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij vernomen heeft van anderen en omdat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België (e behandelen.”

Aldus wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de zgn. soevereiniteitsclausule. Er is daarbij niet vereist dat zou worden gemotiveerd waarom België in de absolute onmogelijkheid zou zijn om de asielaanvraag zelf te behandelen, zoals verzoeker in het eerste middel voorhoudt.

In concreto verbindt verzoeker zijn grieven volledig aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting zet hij in punt [D.] van het tweede middel zijn concrete grieven ten aanzien van de bestreden beslissing uiteen. Verzoeker betoogt daarbij in essentie dat zijn asielaanvraag door de Noorse autoriteiten reeds werd behandeld en afgewezen en dat hij dienvolgens door de Noorse autoriteiten zal worden teruggewezen naar Afghanistan.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat, waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. *N.S. t. Secretary of Home Departement*, 86.), is de Dublinoverdracht in strijd met die bepaling.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [*De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend.*

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoekende partij toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Hierbij moet ook worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte staat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer staten de Dublin-III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte staat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat Noorwegen verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij in Noorwegen een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Noorse autoriteiten op 13 december 2016 in toepassing van artikel 18.1, d), van de Dublin III-verordening hun verantwoordelijkheid hebben aanvaard. Deze vaststellingen uit de bestreden beslissing worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat slechts een klein percentage van Afghaanse vluchtelingen werd erkend en verwijst naar een artikel op de nieuwssite www.mo.be. Het blijkt te gaan om een reportage waarbij een aantal Afghaanse asielzoekers hun wedervaren vertellen met de Noorse asielinstanties en de impact van een weigerings- en terugkeerbesluit op hun persoonlijke leven. Hoewel dit artikel een zekere kritiek bevat ten aanzien van het Noorse asielbeleid, bevat het te weinig concrete elementen die kunnen wijzen op structurele tekortkomingen of systematische schendingen die het internationaal vertrouwensbeginsel kunnen weerleggen, zoals *supra* uiteengezet. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element bij waaruit kan blijken dat zijn asielaanvraag in Noorwegen niet volgens internationale standaarden werd behandeld. Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van *non-refoulement* alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag geen opschortend beroep kon instellen bij een onafhankelijke rechtsprekende instantie in Noorwegen.

In wezen wenst de verzoeker te bekomen dat zijn asielaanvraag opnieuw door de Belgische autoriteiten wordt onderzocht. De Dublin III-verordening heeft evenwel tot doel te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend, teneinde te voorkomen dat eenzelfde asielaanvraag door verschillende lidstaten dient te worden beoordeeld.

Het enkele gegeven dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd geweigerd, volstaat niet om te besluiten dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de Dublin III-verordening is gebaseerd, wordt weerlegd.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de jaarverslagen van 'Amnesty International' van 2012 tot 2016 (*The state of the world's human rights – Norway*) en naar de "Country Reports on Human Rights Practices" van US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor met betrekking tot Noorwegen voor de jaren 2012 tot 2015.

In deze rapporten wordt weliswaar melding gemaakt dat enkele NGO's kritiek hadden ten aanzien van Noorwegen met betrekking tot het terugkeerbeleid naar Afghanistan, evenwel blijkt niet dat de Noorse autoriteiten tekortkomen aan hun verplichtingen in de mate wordt opgeroepen om geen de overdrachten aan Noorwegen in het kader van de Dublin III-verordening op te schorten. Uit deze rapporten, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat asielzoekers in Noorwegen worden blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen de door haar in haar verzoekschrift aangevoerde bepalingen van het EVRM en van het Handvest heeft geschonden en door geen rekening te houden met een eventuele doorverwijzing naar een ander land het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Ook de enkele verklaring in het middel dat verzoeker niet weet naar welk gebied in Noorwegen hij zal worden gestuurd, leidt niet tot de vaststelling dat hij blootgesteld wordt aan een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden handeling. Verzoeker weerlegt immers geenszins de motivering dat het UNHCR recentelijk geen rapporten heeft gepubliceerd waarin wordt opgeroepen om in het kader van Dublin III-verordening geen personen meer te transfereren naar Noorwegen, dit omwille van tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen. Ook het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische positie mogelijk slechter is dan deze in België, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah v. the United Kingdom*, § 14, *mutatis mutandis*, *N. v. the United Kingdom* 2008, § 42). Artikel 3 kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis*, EHRM *N. v. the United Kingdom* 2008, § 42, EHRM 28 juni 2011, *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein v. Nederland en Italië* §§70-71).

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die van aard zijn een schending van het *non-refoulementbeginsel* aan te tonen. Het enkele feit dat de Noorse autoriteiten een negatieve beslissing namen ten aanzien van verzoekers asielaanvraag en hem vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst, houdt op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in, in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in Noorwegen niet kan beschikken over de mogelijkheid om gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden of om voorlopige maatregelen te vragen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Evenmin heeft verzoeker verwezen naar betrouwbare bronnen die aannemelijk kunnen maken dat Dublin-terugkeerders in Noorwegen systematisch worden vastgehouden of dat Noorwegen eventuele nieuwe asielaanvragen van Dublin-terugkeerders niet onderzoekt.

Bijkomend mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker reeds een asielprocedure had doorlopen in Noorwegen nu de terugname werd aanvaard op grond van artikel 18.1, d), van de Dublin III-verordening, hetgeen inhoudt dat zijn beschermingsverzoek was afgewezen in Noorwegen. Verzoeker voert niet aan dat het Noorse onderzoek van zijn beschermingsverzoek ernstige tekortkomingen vertoonde.

De Raad erkent dat conform het Vluchtelingenverdrag van 1951 de verwijdering van een asielzoeker, vooraleer een finale beslissing is genomen aangaande een beschermingsverzoek, niet kan (EHRM 11

juni 2009, nr. 53541/07, *SD t. Griekenland* §62 en EHRM 7 september 2011, nr. 2237/08 *RU t. Griekenland*, §94 met verwijzing naar artikelen 31 en 33 van het Vluchtelingenverdrag). Echter vooreerst moet worden vastgesteld dat Noorwegen het beschermingsverzoek al heeft onderzocht, bijkomend moet worden aangestipt dat verzoeker niet heeft aangehaald dat dit onderzoek niet correct zou zijn gebeurd en tot slot legt verzoeker geen informatie voor dat Noorwegen een eventueel volgend beschermingsverzoek niet conform het asielaquis zou behandelen of het non-refoulementbeginsel niet zou respecteren. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in deze terecht verwezen op een weerlegbaar vermoeden van conformiteit met het asielaquis en op het feit dat het aan verzoeker toekomt met concrete elementen het tegendeel aannemelijk te maken.

Bijgevolg kan geen wanverhouding tussen de motieven en het dispositief worden vastgesteld, noch enige onredelijkheid. Evenmin stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van verkeerde feiten, een incorrecte beoordeling of gekomen is tot een onredelijk besluit. Het loutere feit dat Noorwegen verzoekers asielaanvraag negatief heeft afgesloten en dat hij het grondgebied dient te verlaten, impliceert niet automatisch dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou komen vast te staan. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken of verzoeker al dan niet alle beroepsmiddelen heeft uitgeput hetzij hij niet een tweede asielaanvraag vermag in te dienen.

Verzoeker ontwikkelt geen verdere grieven waaruit een schending van de overige aangevoerde rechtsregels kan blijken.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT